

Затова и спомените ми за него са така близки, така непосредствени, така дълбоки и скъпи - като че ли всичко това беше вчера.

За него, за човека Вапцаров, такъв какъвто го познах и какъвто го запомних искам да разкажа.

Кольо беше най-обикновен в отношенията си с хората. Скромен и добър с голямо човешко сърце, готов да го пожертвува за другите. Ще си послужи с конкретни примери.

Беше края на септември 1941 г. Случайно открих в библиотеката на Вапцаров неговата драма "Деветата вълна". Тогава не знаех, че Вапцаров пише, въпреки че "Моторни песни" бяха вече отпечатани. С голям интерес се нахвърлих да чета неговото произведение. Увлечена в четене не съм усетила завръщането на Вапцаров. И едва когато през рамото ми той се опита да вземе недочетените страници, аз открих присъствието му. Сложих ръцете си върху страниците и умолително казах "Кольо, моля те, остави ме да е прочета". А той стори ми се, смутен като дете промълви: "О, но тя не е хубава". "А на мен много ми харесва, искам да я прочета докрай - настоях аз. Нищо не каза повече и излезе. Просто почувствувах, че му беше неудобно да се чете негово произведение от случаен читател /какъвто бях аз/, което той смята за незряла творба.

Друг случай: "Пак сама и пак случайно открих "Моторни песни". Няколко екземпляра от тях бяха скътани върху гардероба в спалнята. И въпреки, че автора не беше Вапцаров, а Йонков, за мен беше ясно, че това е автора на "Деветата вълна". И до сега не мога да си обясня как така реших, че това е Кольо! Наскоро бях завършила гимназия. Чела бях доста стихове, но освен стиховете на Ботев, нищо революционно не бях чела. Така, както си бях седнала върху леглото на Кольо и Войка на един дъх прочетох стихотворенията, като се почне от "Бяра", та се стигне до последния цикъл "Песни за една страна". Държах книжката в ръцете си и не помръдвах от мястото си. Бях